

๑๕๗

白鷺成双 ไปคู่เคียงขาว

เขียน

อาจื้อ

แปล

การอ่านดีคือการอ่านที่สวดมนต์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในโอกาสอันน่ายินดีนี้ ทางสำนักพิมพ์อรุณมีความภูมิใจอย่างยิ่งที่จะขอแนะนำนิยายโรแมนติคคอมเมดี้ชุดใหม่ล่าสุด จำนวน 6 เล่มจบจากปลายปากกานักเขียนที่ครองใจหลายๆ ท่าน ‘ไปลู่เฉิงชวง’ กับผลงานเรื่องผ่าบาทคนดี อัศวรเสนาบดีผู้ไม่มีโชครุขเพคะ ที่จะมาเรียกเสียงฮาและรอยยิ้มจากคุณผู้อ่าน

เมื่อโชคชะตาเล่นตลกกับ ‘ฮวาซุน’ หญิงสาวจากยุคปัจจุบันที่จู่ๆ ก็ได้ทะลุมิติเข้าไปในซีรีส์ขณะที่กำลังรับชมซีรีส์อย่างสนุกสนาน ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังได้มาอยู่ในร่างของท่านอัศวรเสนาบดี ตัวละครตัวโปรดของตัวเอง

ว่าการทะลุมิติครั้งนี้กลับทำให้เธอค้นพบบางอย่างที่คาดไม่ถึง... ท่านอัศวรเสนาบดีผู้นี้กลับเป็นสตรีที่ปลอมเป็นบุรุษ และยิ่งไปกว่านั้นคือ นางยังเป็นไม้เบื่อไม้เมากับ ‘อวี๋เหวินเจี๋ย’ จักรพรรดิหนุ่มผู้เจ้าอารมณ์แห่งแคว้นต้าเหลียง

เรื่องราวของหนึ่งจักรพรรดิ หนึ่งขุนนางจะเป็นอย่างไรต่อไป ฮวาซุนจะสามารถรักษาชีวิตของตัวเองได้หรือไม่ และเธอจะปกปิดความลับของเจ้าของร่างได้อีกนานเท่าไร มาร่วมติดตามพร้อมกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

อรุณ

ประชุมสวรรค์ที่ก่านเรียกออนไลน์แล้ว

เวลาปวดท้องประจำเดือน จนทรมาณแทบเป็นแทบตาย ฮวาซุนเคยอธิษฐานกับสวรรค์ว่า สวรรค์เจ้าขา ขอให้ฉันกลายเป็นผู้ชายที่เถอะเจ้าค่ะ จะได้ไม่ต้องทรมานขนาดนี้ สามารถกระโดดโลดเต้นไปทั่วได้โดยไม่ต้องใส่เสื้อใน ผีวปากใส่สาวสวยได้ แถมยังปัสสาวะขึ้นฟ้าได้ เวลาเจอหนุ่มหล่อๆ ก็ไต่กอดได้ตามสบาย

แค่คิดก็วิเศษแล้ว!

แต่ตอนนี้ พอได้กลายเป็นผู้ชายจริงๆ มาหมอบอยู่ท่ามกลางสายตาผู้คนมากมาย ฮวาซุนกลับลนลานนิดหน่อย เพราะรอบๆ ตัวเธอมีคนร้อยคนเป็นอย่างต่ำ กำลังจับจ้องมาที่สะโพกของเธอเป็นตาเดียว

สถานการณ์ชวนกระอักกระอ่วนเล็กน้อย ฮวาซุนไม่รู้ว่าควรพูดอะไรเช่นกัน

วินาทีก่อนหน้านี้เธอยังนั่งร้องไห้ฮือๆ อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ตะโกนเสียงดังว่า “ปล่อยท่านอัครเสนาบดีแล้วมาลงโทษข้านี้” วินาทีถัดมา โทษทัณฑ์ของราชสำนักนั้นก็มาลงที่ตัวเธอจริงๆ ไม่พ่าย

ปลายกว้างเท่าฝ่ามือเงือขึ้นสูง แล้วพาดลงมาถึงก้นของเธออย่างแรง โดยไม่พลาดเป้า

“โอ๊ย...”

เจ็บกว่าตอนเด็กๆ ที่เธอถูกพ่อตบหน้าตั้งเยอะ ทันทีที่ไม้พายพาดลงมาก็เจ็บเสียจนเธอต้องร้องเสียงดัง เสียงนั้นก้องกังวานพอๆ กับเสียงไก่ขันตอนหกโมงเช้าในชนบท

อาจเพราะคิดไม่ถึงว่าเธอจะร้องเสียงดังขนาดนี้ ผู้คนที่อยู่ในบริเวณนั้นจึงพากันตกใจ ก่อนผู้เฒ่าหมวดเดราชาวคนหนึ่งจะโผล่ออกมาจากด้านข้าง คุณเข่าลงกับพื้นด้านหน้าไม่ไกลจากตัวเธอหันหน้าไปทางบันไดกลางโขกศีรษะกับพื้นอย่างแรง

“ผ้าบาท ต่อให้อัครเสนาบดีสาวกล่าววาจาล่วงเกิน แต่ทุกถ้อยคำล้วนเสียงดังฟังชัด ทุกประโยคล้วนจงรักภักดี! หาได้มีเจตนาต่อต้านขัดขืน ขอพระองค์ทรงลงโทษสถานเบาด้วยพะย่ะค่ะ!”

บทพูดแบบนี้ออกจะคั่นหู เหมือนเธอเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน หลังจากผู้เฒ่าหมวดเดราชาวคุณเข่าลง คนจำนวนไม่น้อยที่ยืนอยู่สองฝั่งต่างพากันคุณเข่าตามราวกับเทเกี้ยวลงหม้อ¹ ตะโกนขอร้องกันอย่างพร้อมเพรียง

“ผ้าบาท ที่อัครเสนาบดีสาวกล่าวเช่นนั้นก็เพื่อบ้านเมืองเพื่ออาณาประชาราษฎร์! ถ้อยคำภักดีชัดหูแต่มีประโยชน์ ขอผ้าบาททรงพระราชทานอภัยด้วยพะย่ะค่ะ!”

“กระหม่อมผู้เฒ่ายินดีรับโทษแทนอัครเสนาบดีสาว ขอวิงวอนพระองค์ โปรดอย่าทรงปล่อยให้ขุนนางผู้ภักดีต้องสิ้นหวังด้วยโทษ

¹ หมายถึง การที่ผู้คนหรือวัตถุมาอยู่รวมกันในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งอย่างแออัด ยัดเยียด เหมือนเกี้ยวที่สุกแล้วและลอยเบียดเสียดกันอยู่ในหม้อ

“โบนี่โง่เลยอะคะ!”

ข้าหลวงผู้ทำหน้าที่โบน้อยอยู่ด้านหลังราวกับซาบซึ่งเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า ไม่พ่ายค้างเติ่งอยู่กลางอากาศ ไม่ได้พาดลงมา

ฮวซุนอาศัยจังหวะนี้เงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบากยิ่ง มองขึ้นไปบนบันไดด้านหน้าผาดหนึ่ง

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าเหมือนเธอเคยเห็นจากที่โหนดสักแห่งบนไคหยกแปดชั้น ด้านบนมีราชรถสี่ล้อวิ่งอำพราง ด้านซ้ายมีสนมคนงามยืนอยู่คนหนึ่ง ด้านขวามีขันทีที่ไม่มีหนวดยื่นเคียง จักรพรรดิสวมชุดคลุมมังกรทำทรงเล็บยืนอยู่ตรงกลาง มองเห็นใบหน้าไม่ชัด เพียงแต่รู้สึกว่ารูปร่างสูงใหญ่ ทำให้เกิดความรู้สึกน่าเกรงขามอย่างประหลาด

เห็นผู้คนมากมายคุกเข่าลง ดูราวเขาจะหัวเราะหยันครั้งหนึ่งก่อนทอดสายตาดูผ่านอากาศไปยัง...ข้าหลวงผู้ทำหน้าที่โบน้อยซึ่งยืนอยู่ข้างตัวเธอ

เพียงมองด้วยสายตาเช่นนี้ผาดเดียว ข้าหลวงที่อยู่ด้านข้างราวกับได้ซาร์จเบตอย่างฉับพลัน ไม่พ่ายพาดลงบนตัวเธอดังซวบ ๆ ความแรงและความเร็วประหนึ่งทุบแบ่งทำขนมเหนียนเกา² เจ็บเสียน ฮวซุนร้อง “โอ๊ย ๆ” ออกมาโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

นี่มันต้องช่วยเบอร์โหนดกันนะ! เธอจำได้ว่าตัวเองกำลังดูซีรีส์อยู่ที่บ้านซัด ๆ และกำลังดูฉากสนุกด้วย กษัตริย์ผู้โหดเหี้ยมไร้คุณธรรมกำลังจะสั่งโบน้อยครุเสนาบดีหล่อเลิศอยู่แล้ว แต่ทำไมจู่ ๆ คนที่ถูกโบน้อยกลับเป็นเธอเสียล่ะ!

²ขนมเซ่ง เป็นขนมที่ทำจากแป้งข้าวเหนียวและน้ำตาล

ความเจ็บปวดที่รู้สึกได้อย่างชัดเจนย้ำเตือนเธอว่า นี่ไม่ใช่ความฝัน ทว่า นักศึกษา³ ฮวาซุนผู้มาจากครอบครัวชนชั้นกลางไม่เคยลำบาก ไม่เคยเหน็ดเหนื่อย เธอจึงยอมไม่อาจทนความเจ็บปวดจากโทษโบายในยุคโบราณเช่นนี้ ครั้นถูกโบายไปไม่ถึงยี่สิบไม้ ตาก็เหลือกทั้งสองข้าง แล้วสลบไป

“อัครเสนาบดีฮวา! ท่านอัครเสนาบดี!”

ขณะร่วงตีสู่ห้วงความมืด เธอได้ยินเพียงเสียงตะโกนอันเจ็บปวดร้าวกับหัวใจฉีกปอดร้าวของผู้เฒ่าหลายคนดังขึ้นที่ข้างหูเธอ

ฮวาซุนพยายามคิดย้อนกลับไปถึงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เรื่องราวเป็นแบบนี้ เธอเพิ่งลาออกจากงาน อารมณ์ไม่ดีสักเท่าไร เพื่อนสาวคนสนิทก็เลยส่งชีร์ลีเรื่องหนึ่งมาให้ดู ไฟล์ทั้งเรื่องมีขนาดเก้าิกิกะไบต์ ว่ากันว่าสนุกสนานแพรวพราวเทียบเท่าหนังเอวี...ไม่ใช่ พล็อตเรื่องหลากหลาย ตัวละครมากมาย น่าดูทีเดียว เธอจึงดูชีร์ลีเรื่องนี้อยู่ในห้องคนเดียว

ชีร์ลีเรื่องนี้มีเนื้อหาในทำนองสร้างแรงบันดาลใจ เป็นเรื่องราวของอัครเสนาบดีหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวของสกุลฮวา เขาได้เข้ารับราชการในราชสำนักเมื่ออายุยี่สิบปี คอยช่วยงานจักรพรรดิ ซึ่งออกจะเจ้าอารมณ์จนกลายเป็นมหाराชผู้ยิ่งใหญ่ แม้เพิ่งดูไปได้เพียงสองตอน ฮวาซุนก็หลงเสน่ห์อัครเสนาบดีในเรื่องเข้าเสียแล้ว

จะว่าไปก็แปลก นักแสดงในชีร์ลีเรื่องนี้เป็นนักแสดงหน้าใหม่ทั้งหมด ไม่มีซูเปอร์สตาร์เลยสักคน แต่เธอกลับชอบชีร์ลีเรื่องนี้มากอย่างน่าประหลาด โดยเฉพาะอัครเสนาบดีฮวาคนนั้น ช่างหล่อ

³ แปลจากคำว่า “ตงเสวีย” (同学) ซึ่งเป็นคำยุคปัจจุบัน ในเรื่องนี้ใช้เพื่อแสดงน้ำเสียงยั่วล้อ

เหลือเกิน แถมยังดูสุขุมสำรวม ชวนให้รู้สึกสงสารอย่างไม่มีสาเหตุ
 ฉะนั้น ในตอนที่กษัตริย์ผู้เลอะเลือนไร้คุณธรรมสั่งโดย
 อัครเสนาบดีสวา ฮวาซุนจึงทนไม่ได้จนต้องกอดหน้าจอคอมพิวเตอร์
 ไว้พาลงตะโกนว่า “ปล่อยท่านอัครเสนาบดีแล้วมาลงโทษฉันนี่!”

เสียงฟ้าคำราม ประมุขสวรรค์ออกโรงพร้อมกับแสงสว่างวาบ
 ลำแสงสีขาวลำหนึ่งพลันพุ่งออกมาจากหน้าจอ แล้วเธอก็มานอน
 รับโทษโดย กันต้องมารับเคราะห์อยู่แบบนี้

และทั้งหมดนี้คือเหตุการณ์ทะเล่ลุมิตีของฮวาซุน

หน้าตำหนักเซวียนเจ็จ อวีเหวินเจ็ยมองคนที่นอนสลบอยู่บน
 ม้านั่งยาวด้านล่าง สีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก ฉินกงก่งซึ่งอยู่ด้านข้าง
 ลอบมองเขาหลายครั้ง แล้วจึงประสานมือพาลงเอ่ย “ฝ่าบาท จะทรง
 ลงทัณฑ์ต่อหรือไม่พะยะคะ ท่านอัครเสนาบดีหมดสติไปแล้ว”

ก๊วยเพย⁵โหมงามซึ่งยืนอยู่ด้านข้างแม้ริมฝีปากพาลงทำความ
 เคารพ “ฝ่าบาท ท่านอัครเสนาบดีน่าจะสำนึกผิดแล้ว คราวนี้ปล่อยเขา
 ไปก่อนสักครั้งเถิดพะยะคะ”

คนก็สลบไปแล้ว หากยังโบายต่อย่อมได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์
 ผู้โหดเหี้ยมตัวจริง ขุนนางอาวุโสหลายคนคุกเข่าร่ำไห้อยู่ด้านล่าง
 ไม่รู้ว่าจะใช้คำพูดใดมาโน้มน้าวอีก

จักรพรรดิองค์ปัจจุบันอารมณ์ไม่อยู่กับร่องกับรอย ทำให้
 พวกเขาเป็นห่วงอนาคตของบ้านเมืองอย่างยิ่ง อัครเสนาบดีสวาเป็น
 เพียงไม่กี่คนในราชสำนักที่กล้าพูดจาตรงๆ หากแม้แต่เขายังถูกโบาย

⁴ คำเรียกขานที่

⁵ ตำแหน่งสมมุติฐานชั้นที่หนึ่ง โดยไล่จากตำแหน่งสูงสุดไปต่ำสุดได้ดังนี้ ก๊วยเพย
 ชูเพย เตอเพย และเสียนเพย

เสียจนไม่กล้าพูดอีก จักรพรรดิจะใช้สิ่งใดสองสะท้อนผลได้ผลเสียให้กระจ่างเล่า⁶

“เอาเถิด” เหลือบมองผู้คนมากมายที่คุกเข่าอยู่เบื้องล่าง ในที่สุดจักรพรรดิซึ่งยืนอยู่บนบันไดก็เอ่ยว่า “พยุห้อัครเสนาคณบดี กลับจวนเสีย เลิกประชุม”

ทุกคนต่างพากันถอนใจโล่งอก ผู้เฒ่าวัยหกเจ็ดสิบหลายคน ลุกขึ้นยืนตัวสั่นงันงก เดินไปพยุหตัวอัครเสนาคณบดีหนุ่มขึ้นจากม้านั่ง ยาว ช่วยกันนำตัวส่งออกนอกวังหลวง

ในฝัน ฮวาซุนได้ยินเสียงถอนใจของผู้คนมากมายระลอกแล้ว ระลอกเล่า ทั้งมีจังหวะขึ้นลง รวากับทำนองเพลงชาติ

เธอสูดจุกสองสามครั้ง ขยับปากดังจ๊ับๆ ที่หนึ่ง ไม่แปลกใจว่า คนเหล่านี้กังวลเรื่องใด เพียงแต่อยากหลับให้เต็มอึดสักตื่น เมื่อตื่น แล้วก็หยาเจ็บกันแน่นอน

ทว่าความจริงได้พิสูจน์แล้วว่าทุกเรื่องราวในชีวิตคนเราล้วน มีเหตุมีผล เป็นเพราะถูกโอบอ้อมอย่างหนักลึบกว่าไม้ ช่วงบ่ายฮวาซุน จิตตื่นขึ้นเพราะความเจ็บปวด

“ซี้ด...” สุดลมเย็นเข้าปาก เธอลืมตาขึ้น สิ่งที่ปรากฏตรงหน้า ก็คือใบหน้าที่มีน้ำตานอง

“ลูกชายข้า ในที่สุดก็ฟื้นแล้ว” วันหลิวฟางกำผ้าเช็ดหน้าร้องฮือๆ พลงดังมือเธอ “เจ้ายังเจ็บอยู่ไหม”

ถามมาได้ ไร้สาระ! ถ้าไม่เจ็บแล้วจะตื่นหรือ ฮวาซุนเบะปาก เธอมองคนสวมชุดโบราณที่อยู่ตรงหน้า แล้วมองห้องนี้ที่ยังคงรู้สึก

⁶ อ้างอิงจากสำนวน ‘ใช้คนเป็นคณรอง สองสะท้อนผลได้ผลเสียให้กระจ่างได้’ หมายถึง ใช้ความสำเร็จและความล้มเหลวของผู้อื่นมาเป็นบทเรียนของตน

คันทา อดถามเสียงเขาไม่ได้ “นี่ฉันฝันอยู่หรือเปล่า”

วันหลิวฟางอิงงัน น้ำตาไหลพรากยิ่งกว่าเก่า รีบหันไปพูดกับคนที่ยืนอยู่กลางห้อง “นายท่านผู้เฒ่า ลูกชายข้าถูกโอบยจนสติเลอะเลือนไปแล้ว ฝ่าบาททรงใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์แท้ๆ!”

ฮวาซุน “...”

นายท่านผู้เฒ่าฮวาถอนใจเฮือกหนึ่ง ใบหน้าซุบผอมแสดงสีหน้าจวนใจ เขามองนางพลางเอ่ย “เจ้าควรจะเข้าใจ ขุนนางนับถือกษัตริย์เทียมฟ้า ต่อให้ฝ่าบาททรงโทษเจ้าทั้งที่มีได้ทำผิด เจ้าก็ไม่อาจคิดแค้น เข้าใจหรือไม่”

ฮวาซุนพยักหน้าโดยไม่รู้ตัว นึกออกแล้ว

นี่เธอเข้ามาอยู่ในกองชีรีส์เรื่องของอัครเสนาบดีหนุ่มหรรษาหรือ
ห้องนี้เป็นห้องของอัครเสนาบดีฮวาในจวนสกุลฮวาชัดๆ เคยมีมากห้องนี้ในตอนหนึ่ง วันชื่อ⁷ที่อยู่ข้างๆ คือมารดาผู้ให้กำเนิดอัครเสนาบดีฮวา ส่วนนายท่านผู้เฒ่าฮวาก็คือบิดาบังเกิดเกล้าของเขาคำพูดที่ใช้ล้วนเป็นถ้อยคำโบราณ เหมือนท่องบทชีรีส์

แต่...ทำไมด้านข้างถึงไม่มีผู้กำกับ แถมไม่มีกล้องถ่ายทำด้วย

ฮวาซุนอดหันไปพูดกับวันชื่อไม่ได้ “ขอสงวนคำร้องหน่อยได้ไหม”

วันชื่อตะลึงงัน ก่อนยื่นมือไปหยิบคันฉ่องทองแดงบนโต๊ะด้านข้างมาให้เธอ

ใบหน้าหล่อเหลาที่เธอชื่นชอบมากปรากฏในกระจก เมื่อเธอยิงฟัน เขาก็ยิงฟัน เมื่อเธอยกคิ้ว เขาก็ยกคิ้วเช่นกัน

⁷ คำว่าชื่อ ใช้ต่อท้ายแซ่เดิมของหญิงจีนโบราณ

ฮวาซุนผืนหัวเราะสองที ชุกหน้ากับหมอน สูดหายใจลึก
ครั้งหนึ่ง เอ่ยว่า “ข้าอยากอยู่เงียบๆ สักพัก”

“นี่เจ้า?” วันชื่อนมุ่นคิ้วมองเธอ คิดครุ่นหนึ่ง แล้วจึงลุกขึ้นเอ่ย
ว่า “เช่นนั้นเจ้าพักผ่อนเถิด เรื่องอื่นๆ แม่จะจัดการให้เอง”

“อือ” ฮวาซุนตอบเสียงอู้อี้

วันชื่อนอนใจเสียอกหนึ่ง ก่อนเข้าไปประคองฮวาเจิงทรงผู้เป็น
สามี กวักมือเรียกบ่าวในห้อง แล้วพากันเดินออกไป

เมื่อฮวาซุนได้ยินเสียงปิดประตูห้องจึงปิดปากกริรร้อง “อ้าาา!”

เทพเจ้าขา! สวรรค์เจ้าขา! แม้เธอจะหลงไหลใบหน้าของอัคร-
เสนาบดีฮวาก็จริง แต่นี่มันบาปกรรมอะไรกัน ถึงได้ให้เธอกลายเป็น
ผู้ชาย!

เป็นหมาโส^๑มายี่สิบห้าปี แม้จะอยากลิ้มรสชาติผู้ชายมาก
แต่ต้องไม่ใช่ลิ้มลองด้วยการเป็นผู้ชายเองแบบนี้เด็ดขาด เธอควร
จะปรับตัวยังไงเมื่อจู่ๆ ‘เนื้อที่หน้าอกหายไป ท่อนล่างกลายเป็น
สัตว์ประหลาดดูร้าย’

ฮวาซุนร้องคำรามในใจเป็นหมิ่นรอบ ทำใจอยู่พักหนึ่ง อย่า
เพิ่งไปสนใจว่าเกิดอะไรขึ้น สิ่งแรกที่ต้องทำเมื่อกลายเป็นผู้ชายแล้ว
ก็คือ เธอต้องยื่นมือลงไปคลำร่างกายท่อนล่างด้วยความกล้าหาญ...

^๑ หมายถึง คนโส คนที่ไม่มีแฟนหรือคนรัก ใช้ในทำนองเยาะเย้ยตัวเองหรือพูด
ในเชิงล้อเลียน

ไล่คุ้มภัยสไตส์ฮวาแล้ว

เอ๊ะ? ทำไมแปลกๆ

มือฮวาซุนคว้าเจอเพียงความว่างเปล่า เธอตั้งใจคลำอีกสองรอบ ก่อนมูมปากจะกระตุกสองสามครั้ง ท่อนล่างควรจะมีบางอย่างเพิ่มมาไม่ใช่หรือ ทำไมเมื่อคลำร่างกายของคนคนนี้แล้วไม่เห็นต่างจากร่างกายของเธอเองเลยล่ะ

ฮวาซุนทนเจ็บสะโพกยันตัวขึ้น ก็มองหน้าอกตัวเองลอดทางسابเลื้อ

ดูเหมือนจะแบนๆ ราบๆ แต่พอหายใจเข้าก็รู้สึกได้ว่ามีอะไรพ่นหน้าอกอยู่ พ้นจนตึงเปรี้ยะ

อัครเสนาบดีฮวาคนนี้...เป็นผู้หญิง?!

จิตใจรู้สึกเหมือนถูกปะทะอย่างแรง หลังจากอึ้งไปพักหนึ่ง ฮวาซุนก็เคล้าสูดๆ รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังอกหัก

ไม่ง่ายเลยที่เธอจะรู้สึกว่าคุณชายคนหนึ่งหน้าตาไม่เลว แต่กลับกลายเป็นว่าเขาคนนั้นเป็นผู้หญิง! นี่เธอทำบาปทำกรรมอะไรไว้ยังติดอยู่เลยว่าสวรรค์จะเมตตา ให้โอกาสเธอได้ชื่นชมและทำความ

เข้าใจเทพบุตรอย่างใกล้ชิด คิดไม่ถึงว่านี่จะเป็นการทะเลุ่มิตีแบบบ้านๆ ตามเคย

แบบนี้ถือว่าเธอทะเลุ่มิตีมาแล้วละมัง มาอยู่ในชีร์ลี ต้องแสดงเป็นอัศวินบาบตีคนนั้นหรือว่ายังไง แม้ว่าฮวาชุนจะอ่านนิยายแนวทะเลุ่มิตีมาก็ไม่น้อย แถมยังเคยจินตนาการว่ถ้าวันหนึ่งตัวเองเกิดทะเลุ่มิตีบ้างจะเป็นเช่นใด แต่สิ่งที่สมองมโนออกมาเป็นพล็อตแนวสาวน้อยแสนสวยเจอซื่อโอจอมเผด็จการล้วนๆ ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่ตัวเองจะต้องมามีสถานภาพเป็นชาย

ทะเลุ่มิตีมาแบบนี้จะทำอะไรได้ ทาคุเกย์?

มิหน้่าช้าตอนจบของชีร์ลีเรื่องนี้จะเป็นยังไงก็ไม่วู้ ถ้าเป็นโศกนาฏกรรมละ งั้นตัวละครเอกอย่างเธอไม่ต้องตายอีกรอบหรือ จิตใจว่่ารุ่นลับสน ฮวาชุนลูปกันตัวเอง ดวงตาฉายแววซับซ้อน แผลน้่าจะใส่ยาแล้ว แต่ยังปวดแสบปวดร้อนอยู่ จักรพรรดิองค์นั้นช่างไร้เมตตาและไร้ยางอาย หาเรื่องโดยไร้เหตุผล เหมือนตอนที่ปรากฏตัวในชีร์ลีตอนแรกไม่มีผิด! อัศวินบาบตีฮวาเพียงเสนอในที่ประชุมราชสำนัก ให้จักรพรรดิรับสนมเข้าวังหลังน้อยลง ลุ่มหลงในมหรสพน้อยลง กลับถูกโบายจนกันลาย ยังมีคุณธรรมหลงเหลืออยู่บ้างหรือเปล่า

เธอเป็นแฟนพันธุ์แท้ของอัศวินบาบตีฮวา มุงมันดำเนินตามวิถึปฏิบัติอันดีงามของอัศวินบาบตีฮวา เธอจะไม่ยอมก้มหัวให้อำนาจชั่วร้ายเป็นอันขาด! ต่อให้ต้องถูกโบายจนตาย...

ถ้าถูกโบายจนตาย ไม่ว่เธออาจได้กลับไป!

ฮวาชุนเบะปากเล็กน้อย แล้วพลบใจตัวเองคำรบหนึ่ง กะว่จะนอนคว่ำหลับต่ออีกสักพัก ก็เธอยังเจ็บมากจริง ๆ

ทว่าเธอยังไม่ทันหลับตา กลับมีบ่าวมาตะโกนด้วยความร้อนรน พลางเคาะประตูจากด้านนอก “คุณชายเจ้าคะ ฝ่าบาท...ฝ่าบาทเสด็จมาเจ้าค่ะ!”

อะไรวะ ฮวาซุนตัวสั่นโดยไม่รู้ตัว พลันล้มตัวลงนอนแก้มถึงตาย คนที่เพิ่งสั่งโบยเธอมาเยี่ยม จะมีเรื่องติดอะไรได้ จักรพรรดิองค์นี้เป็นพวกจุนีเบียว¹ ขึ้นรุนแรง โบหน้าตายด้าน แถมยังดันทุรัง ถึงแม้อายุรุ่นราวคราวเดียวกับอัครเสนาบตีฮวา แต่กลับด้อยกว่าอัครเสนาบตีฮวาไม่รู้เท่าไร!

เธอเป็นคนใจแคบ หลังจากถูกโบยครั้งหนึ่งก็ไม่เหลือความรู้สึกดี ๆ ต่อจักรพรรดิองค์นี้อีกเลย

ทันใดนั้นเองประตูก็เปิดออก อวีเหวินเจียก้าวเข้ามาพร้อมโบหน้าไร้อารมณ์ เขาสวมชุดล่าลงสีเงิน แต่ลายปักซ่อนรูปมังกรกลับยังคงงามสง่า รูปร่างสูงใหญ่ ถึงขั้นที่ฮวาซุนหลับตาอยู่ยังรู้สึกได้ว่ารอบตัวพลันมืดลง

“ไหนว่าพื้นแล้วมิใช่หรือ”

เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นที่ข้างเตียง ฮวาซุนควบคุมลมหายใจให้ซาลง หลับตาสนิท พยายามทำท่าทางให้เป็นธรรมชาติ

สาวใช้ผืนถ่านมองคนบนเตียงอย่างร้อนรน อดยื่นมือไปจับแขนเธอแล้วเขย่าไม่ได้ “นายท่าน รีบตื่นเถอะเจ้าค่ะ”

ฮวาซุนไม่ตอบสนอง

อวีเหวินเจียหลุบตามองเธอ

¹มาจากคำว่า 中二病 แปลตรงตัวว่า “โรคป่วยม.2” อธิบายพฤติกรรมวัยรุ่นในช่วงมัธยมต้นที่มักมีความคิดเพื่อฝันเห็นจริง เป็นภาวะหลงผิดคิดว่าตนเจ๋ง ต้องการโดดเด่น และทำให้ตนเชื่อว่าตนเองเก่งกาจหรือมีพลังลึกลับซ่อนอยู่ในตัว

ผืนถนากัดฟัน เขย่าแรงขึ้นอีก “นายท่าน!”

อีกฝ่ายเขย่าแรงเสียจนสวาทุนแทบตกจากเตียง เป็นเช่นนี้
ไม่ตื่นคงไม่ได้

“หือ?” สวาทุนหาวทีหนึ่ง ตอบด้วยน้ำเสียงสะลึมสะลือ
ลึมตาขึ้น เธอเงยหน้ามองจักรพรรดิ พยายามฝืนยิ้ม “กระหม่อม
ไม่รู้ว่าฝ่าบาททรงมาเยือน จึงมิได้ออกไปรับเสด็จ ขอฝ่าบาททรงอภัย
ด้วยพะย่ะค่ะ”

อวีเหวินเจียมองเธอครู่หนึ่ง ทอดสายตาล่องจากใบหน้าลงไปที่
ตัว สูดหายใจหายคอบอยู่ที่สะโพกของเธอ “เราได้รับคำสั่งจากไทเฮา
ให้มาเยี่ยมอัครเสนบดี”

พูดจาไม่มีคำขึ้นต้นคำลงท้าย เหมือนท่องบทชีรีส์ ทุกถ้อยคำ
ล้วนสื่อความหมายว่า ‘ไทเฮาบังคับให้มา ไม่ใช่เราอยากมาเอง’ ใบหน้า
หล่อเหลาคมเข้มแต่บึ้งตึงแข็งทื่อราวกับกระดานดำ

สวาทุนมุบปากกระตุกสองสามครั้ง เธอคิดครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ย
อย่างระมัดระวัง “น้ำพระทัยของฝ่าบาท กระหม่อมได้รับแล้ว
ขอบพระทัยที่ไทเฮาทรงพระกรุณา”

ขอแค่ไม่มาแทงซ้ำ² เธอก็ต้องขอบคุณเขาแล้ว จักรพรรดิ
ในชีรีส์เรื่องนี้ไม่ถูกชะตากับอัครเสนบดีสวามาตั้งแต่เกิด เจอหน้า
เป็นต้องปะทะคารม แต่ด้วยสถานการณ์ของทั้งคู่ อัครเสนบดีสวา
จึงมักถูกเอาเปรียบ บัดนี้เมื่อเธอตกอยู่ในสภาพน่าอนาถเช่นนี้ นับว่า
จักรพรรดิยังมีความปรานีอยู่บ้าง หลังจากมองเธอสักพักก็ไม่ได้
สร้างความลำบากใจเพิ่มให้ เพียงพยักหน้าเล็กน้อยแล้วหันกายจากไป

² หมายถึง พูดจาช้าเต็มหรือเยาะเย้ยถากถาง

ไม่มีถ้อยคำมากกว่านั้นแม้เพียงประโยคเดียว ช่างเป็นการมาเยี่ยมคนเจ็บที่ไม่สร้างความซาบซึ่งเอาเสียเลย

เบะปากเล็กน้อย แต่ชาวซุนยังคงก้มศีรษะพลางเอ่ยขึ้นพร้อมกับผินถัน “น้อมส่งเสด็จ”

อวีเหวินเจียไม่ได้หันกลับไป เดินตรงออกจากจวนสกุลชวไปขึ้นรถ เขาปิดฝุนบนเสื้อผ้าเล็กน้อย เอ่ยกับคนที่อยู่ด้านนอก “ไปรายงานไทเฮา เราได้ทำสิ่งที่ควรทำหมดแล้ว”

“พะยะค่ะ” ฉินกงรับคำ ถอนใจแบบไม่มีเสียง

ที่จริงฝ่าบาทแยกแยะผิดชอบได้ รู้ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด เพียงแต่วันนี้อัครเสนาบดีชวากล่าวด้วยน้ำเสียงเกินกว่าเหตุในที่ประชุมราชสำนัก จึงได้ถูกลงโทษโดยเช่นนี้ หลังจากวันนี้ไป ระหว่างอัครเสนาบดีกับฝ่าบาทน่าจะหลีกเลี่ยงกลายเป็นเข็มนกับคมดำนานกัน³

ทั้งไม่รู้ว่าเมื่อใดทั้งสองจึงจะพูดจากันดี ๆ ได้ด้วยจิตใจที่สงบอย่างแท้จริง

ภายในห้อง ชาวซุนนอนคว่ำอยู่บนเตียง มองสาวใช้ที่อยู่ด้านข้างด้วยหางตา คิดครุ่นหนึ่ง เอ่ยหยิ่งเชิง “ผินถัน ช่วยข้าเปลี่ยนเสื้อหน่อยเถอะ”

ผินถันอิงไปครุ่นหนึ่ง รีบส่ายหน้า “แผลของท่านยังไม่หาย ไม่สะดวกนัก อดทนก่อนเถิดเจ้าค่ะ รอเปลี่ยนยาคราวหน้า บ่าวค่อยเปลี่ยนชุดให้ท่าน”

ฟังจากน้ำเสียงก็น่าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้อัครเสนาบดีชวบ้าง

³ หมายถึง มีจุดยืน ความคิดเห็น การกระทำที่ตรงข้ามกันหรือขัดแย้งกันอย่างรุนแรง

หมายความว่า นางน่าจะรู้ว่าแท้จริงแล้วอัครเสนาบดีสาวเป็นสตรี

สาวขุนทดแปลกใจไม่ได้ ทำไมแม่นางดี ๆ คนหนึ่งต้องปลอมตัวเป็นบุรุษ แถมยังเป็นขุนนางราชสำนัก ถ้าเกิดถูกจับได้มีต้องรับโทษหลอกหลวงเบี่ยงสูงหรือทรมาน ในสมัยโบราณ ดูเหมือนจะต้องโทษยี่ดทรัพย์และประหารทั้งครอบครัวเสียวนะ

คุ้น ๆ ว่าเมื่อก่อนเธอเคยดูซีรีส์ที่มีพล็อตเรื่องทำนองนี้ ส่วนเหตุผลที่นางเอกปลอมตัวเป็นบุรุษนะเธอ ถ้าไม่ใช่เพราะเป็นคนชอบเอาชนะ อยากโดดเด่นเหนือคนทั่วไป คงเป็นเพราะถูกตระกูลบังคับ เช่น ถ้าลูกหลานรุ่นเดียวกันในตระกูลเป็นสตรีทั้งหมด ไม่มีบุตรสืบทอดกิจการของครอบครัว ก็ต้องจับใครสักคนมาปลอมตัวเป็นบุรุษ

อัครเสนาบดีสาวจัดอยู่ในกลุ่มไหนนะ

หลังจากคิด ๆ ดู เธอก็ถามอีก “คนอื่น ๆ ในตอนนี้ไปไหนกันหมด เหตุใดจึงไม่มาเยี่ยมข้า”

ผีนธานตอบ “คุณหนูสามยังเรียนอยู่เจ้าคะ คุณหนูสี่ออกไปข้างนอกยังไม่กลับมา ส่วนคุณชายห้า...ท่านอย่าได้คาดหวังเลย เขาไม่มาทรมานใส่คนตกบ่อ⁴ ก็นับว่าดีแล้วเจ้าคะ”

ประโยคเดียวอัดแน่นด้วยข้อมูล จากคำตอบของผีนธาน ย่อมอนุมานได้ว่าครอบครัวสกุลนี้มีบุตรชาย มีหนึ่งชายยังไม่ค่อยถูกกับอัครเสนาบดีสาว นอกจากนี้ยังมีน้องสาวอีกสองคน ดูท่าจะไม่ค่อยสนิทกันเท่าไร

การที่อัครเสนาบดีสาวผู้นี้ปลอมตัวเป็นบุรุษ อาจเพราะเป็น

⁴ หมายถึง ซ้ำเติม

คนชอบเอาชนะ ฮวาซุนลูปคางพลางคิด ก่อนพยักหน้าน้อยๆ ข้อสันนิษฐานนี้เป็นไปได้มาก บังเอิญสาขาวิชาที่เธอเรียนมาตรงกับสายงานของอัครเสนาบตีฮวาพอดี จึงสามารถช่วยปฏิบัติหน้าที่ต่อจากเทพบุตร...หรือจะเรียกว่าเทพธิดาของตัวเองได้

ขณะกำลังคิด ด้านนอกก็มีแขกมาเยือนอีกแล้ว

“ท่านอัครเสนาบตี!” คณะขุนนางใหญ่ผู้สูงวัยแห่งราชสำนักก้าวเข้าประตูมา แต่ละคนหนดเคราสีดอกเลา ผมเหลืองแห้งกรอบ แต่เมื่อเห็นเธอกลับดูราวได้พบเทพสวรรค์ ต่างพากันคุกเข่าลงที่ข้างเตียงอย่างพร้อมเพรียง

“ท่านอัครเสนาบตีโปรดหายในเร็ววันด้วยเถิด บ้านเมืองไม่อาจไ้รักษัตริย์แม่หนึ่งวัน ราชสำนักก็ไม่อาจขาดท่านแม่เพียงหนึ่งวันเช่นกัน!”

ฟังดูคล่องจองทีเดียว ฮวาซุนมองพวกเขา รีบยื่นมือไปทำท่าจะประคองให้ลุกขึ้น “ได้ให้ทุกท่านลุกขึ้นนั่งพูดคุยกันเถิด”

อายุมากขนาดนี้ยังจะคุกเข่าให้เธอ เธอกลัวว่าอายุขัยของตัวเองจะถูกบั่นทอนจริงๆ แต่ขณะมองพวกเขา ฮวาซุนรู้สึกซาบซึ้งอย่างน่าประหลาด ผู้สูงอายุนี้น่าจะมีลักษณะของชนชาติจีนร่วมกันประการหนึ่งคือ หัวใจทุกดวงเปี่ยมด้วยความซื่อสัตย์ภักดี ฟาดินเป็นพยานได้

“ท่านอัครเสนาบตีอย่าเสียใจด้วยเรื่องในวันนี้เลย” ราชครูถึงประสานมือพลางกล่าว “พวกเราถวายฎีกาต่อไทเฮา ดำเนินการกระทำของฝ่าบาทในวันนี้แล้ว ความเที่ยงธรรมของอัครเสนาบตีทั่วเหล่าต่างประจักษ์

“หวังว่าภายหลังท่านอัครเสนาบตีจะยังคงถวายงานรับใช้ฝ่าบาท

ต่อไปด้วยดี เพื่อให้ได้หล้าสงบสุข ปวงประชาร่มเย็น!”

คำพูดแต่ละประโยคทำให้ฮวาซุนซาบซึ่งมาก รีบเอ่ยตอบทันที “ได้ทำทุกท่านโปรดวางใจ รอให้บาดแผลของข้าหายดีแล้ว ย่อมต้องถวายวาจาสัตย์ ถวายงานรับใช้ฝ่าบาทต่อไป!”

ที่รออยู่ก็คือคำพูดประโยคนี้นี่ละ ผู้เฒ่าทั้งหลายต่างยิ้มชื่นใจ หยิบของออกมาจากด้านหลังโดยพร้อมเพรียงกัน “นี่เป็นฎีกาใหม่ที่จะถวายต่อฝ่าบาท ขอท่านอัครเสนาบดีโปรดตรวจสอบและถวายต่อพระองค์”

“ขอท่านอัครเสนาบดีโปรดทูลฝ่าบาทว่า สถานการณ์ภัยพิบัติที่หวนเป่ย์ไม่อาจมองข้าม ทางที่ดีควรชะลอการบูรณะตำหนัก แล้วช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติก่อน”

“ขอท่านอัครเสนาบดีโปรดทักทวนฝ่าบาท ไม่ควรรับสนมเข้าวังหลังแล้ว ถือเป็นการประหยัทรายจ่ายของวังหลัง เต็มเงินเข้าท้องพระคลัง”

ฮวาซุนงงัน

ทุกเรื่องล้วนเป็นเผือกร้อน เอามาโยนใส่มือเธอทั้งหมด? มิน่าถึงได้เคารพและปกป้องอัครเสนาบดีฮวากันขนาดนี้ ที่แท้เธอต้องเป็นโล่คุ้มภัยให้พวกเขาเอง

ไส้กรอกแฮมจึงหัว

พระภรรณมอญปัจจุบัน เจ้าอาภรณ์เพียงใด เธอแค่ดูซีริส
ตอนแรกก็มองออกแล้ว แม้ถ้อยคำเหล่านี้ล้วนถูกต้อง แต่หากนำ
ไปพูดกับฝ่าบาทจริง ๆ เกรงว่าเธอจะต้องโดนโบยอีกรอบ!

ฮวาซุนหวาดกลัวเล็กน้อย ดวงตาทั้งสองฉายแววผู้บริสุทธิ์
ครั้นมองไปยังผู้เฒ่าทั้งหลายที่อยู่ตรงหน้า จิตได้สำนึกสั่งให้เธอ
ส่ายหน้าปฏิเสธ

ทว่าเธอยังไม่ทันได้ส่ายหน้า จู่ ๆ ผู้เฒ่าคนหนึ่งตรงหน้าซึ่งตกกระ
เต็มใบหน้าก็โอดครวญ

“ท่านอัครเสนาบดี!”

เสียงนั้นดังมากจนฮวาซุนสะดุ้งตกใจ เธอมองเขาด้วยความ
หวาดผวายิ่ง

หลังถึง¹เอ่ยเสียงสั้น “หากต่อไปแม้แต่ท่านยังมีกลัวถว
วจาสิทธิ์ เห็นที่บ้านเมืองนี้ต้องล่มสลายเป็นแน่! หากเทียบกับ

¹ ตำแหน่งขุนนางราชสำนักระดับสูง เป็นหัวหน้าจตุสดมภ์ หรือฝ่ายร่างและประกาศ
นโยบายและกฎหมาย

การมองดูสายน้ำแลขุนเขาที่องค์จักรพรรดิรัชกาลก่อนผนวกมาพินาศ
ไปกับตา พวกเราขุนนางผู้เฒ่ามีลู่ไปหาองค์จักรพรรดิรัชกาลก่อน
เสียดีกว่า!”

เมื่อเขากล่าวเช่นนั้น คนที่เหลื่อต่างพากันเห็นดีเห็นงาม ใบหน้า
แสดงความมุ่งมั่นพร้อมจะกลับ ทั้งแสดงความเศร้าโศกที่บ้านเมือง
จะล่มสลาย

“หากท่านอัครเสนาบดีไม่อยากเสี่ยงอันตรายอีก ก็โปรดช่วย
เก็บศพพวกเราขุนนางผู้เฒ่าด้วย ไม่ขอฝังกระดูกบนเขาเขียว² แต่
ขอให้ไกลจากเยียนจิง พวกเราไม่มีหน้าไปพบบรรพชนสกุลอวีเหวิน
จริง ๆ!”

เสียงร้องให้คร่ำครวญดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ราวกับมีการจัดงาน
ไว้อาลัยแด่ผู้วายชนม์ คนที่อยู่ด้านนอกซึ่งไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นนอกเขื่อน
ศิระเข้ามาดูเว็บหนึ่งไม่ได้ เกรงว่าจู่ ๆ อัครเสนาบดีฮวาจะขึ้นกระเรียน
เหลือไปยังแดนเซียน³

ฮวาซุนมองพวกเขาด้วยสีหน้าลำบากใจ

แต่ละคนที่อยู่ตรงหน้าต่างก็ชราภาพแล้ว ถ้านับรุ่นเกรงว่าเธอ
จะต้องเรียกว่าคุณปู่ มาคุงเข้าขอร้องเธอแบบนี้ ถ้าจะปฏิเสธอีกก็ทำ
ไม่ลงจริง ๆ แต่ถ้าจะรับปาก ย่อมต้องอาศัยความกล้าเล็กน้อย

ฮวาซุนคลึงกันตัวเองสองสามครั้ง พึมพำเสียงเบามาก “เอ็น
บาดเจ็บ กระดูกเคลื่อน ต้องพักรักษาตัวร้อยละ พวกท่านฝากฝัง

² อ้างอิงจากรวดแรกของโคลงคู่ซึ่งสลักหน้าสุสานของ *เยว่เฟย (จ๊กฮุย)* แม้ศพ
คนสำคัญในราชวงศ์ซ่งได้ที่ว่า ‘เขาเขียวรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้เป็นสถานที่ฝังกระดูกขุนนาง
ผู้รักดี’

³ หมายถึง ตาย

ให้ชานาเรื่องเหล่านี้ไปกราบทูล เกรงว่าจะเข้าไปหน้อยกระมัง”

ราชครูถึงซึ่งอยู่ด้านหน้าได้ฟังดังนี้ เมื่อครู่ที่ยังแกล้งร้องไห้ วินาทีถัดมาก็ยิ้มออกทันที ล้วงแผ่นยาซีฟั้งหนึ่งสี่⁴ ออกมาจาก แขนเสื้อหลายแผ่นแล้วยื่นให้เธอ

“ท่านอัครเสนาบตีวางใจได้! วันนี้ขุนนางผู้เฒ่า นำยามาให้ โดยเฉพาะ เมื่อมีyacลายเ็นกระดุกกระตุนเส้นลมปราณนี้แล้ว รับรองว่าพรุ่งนี้ท่านจะลุกลงจากเตียงได้!”

มหัศจรรย์ขนาดนั้นเลยหรือ

ฮวซุนยื่นมือไปรับมาดู ยามิกลื่นจน สีด่าปี ดูแล้วไม่น่า ไว้วางใจจริง ๆ แต่เธอเคยอ่านหนังสือโบราณมาบ้าง ในบันทึก ประวัติศาสตร์ที่ไม่เป็นทางการจำนวนไม่น้อยมีการเล่าขานถึง ความมหัศจรรย์ของแผ่นยาซีฟั้ง ดูจากท่าทางตื่นตระหนกของผู้เฒ่าเหล่านี้ น่าจะไม่มีเจตนาทำร้ายเธอกระมัง

ฮวซุนคิดครุ่นหนึ่งพลางเอ่ย “เช่นนั้นข้าจะลองใช้ยานี้ดู หาก พรุ่งนี้หายดี ข้าก็จะเข้าวังไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท แต่หากไม่หาย...ขอใต้เท้า ทุกท่านโปรดอย่าทำให้ข้าลำบากใจ”

“แฮม ๆ” เหล่าผู้เฒ่าพากันหัวเราะ พยักหน้ารับปาก เอ่ย ปลอบขวัญเธอียดยาวอีกคำรบหนึ่ง ก่อนกล่าวลาแล้วจากไป

ฉินถานออกไปส่งแขกที่นอกเรือน หลังปฏิบัติตามธรรมเนียม แบบแผนจนครบทุกขั้นตอน แล้วจึงกลับมานั่งยอง ๆ ที่ข้างเตียง มองเธอด้วยความเป็นห่วง “นายท่าน โปรดถนอมตัวให้มากด้วย เจ้าค่ะ”

⁴ เป็นแผ่นยาชนิดหนึ่งของจีน มีลักษณะเป็นซีฟั้งสี่ด้าป้ายอยู่บนแผ่นผ้าหรือ แผ่นหนังสือเล็ก ๆ

เธอจะถนอมตัวได้อย่างไร การมาอยู่ในร่างของอัครเสนาบดีสาว
ก็คือการรันทาที่ตายทุกวันแท้ๆ!

ฮวาซุนมีสีหน้าทุกข์ใจ เธอยืนแผ่นยาซีฟั้งให้ผืนถ่าน ก่อนจะ
พยักพยิดให้นางช่วยติดให้ตัวเอง จากนั้นหมอบลงกับหมอนพลง
ถอนใจ

ซุน ฐานะต่ำด้อย เป็นเพียงบัณฑิตมหาววิทยาลัยคนหนึ่ง⁵
เหตุใดเส้นทางชีวิตจึงได้ขรุขระ เเคราะห์ซ้ำกรรมชดเพียงนี้ คนอื่น
เขาทะลุมิติไปอยู่ในร่างสนม ร่างฮองเฮากันทั้งนั้น ต่อให้แยกว่านี่
ก็ยังได้เป็นนางคณิกาโฉมงามพราวเสน่ห์ ทว่าเธอทะลุมิติน่ามีสถานภาพ
เป็นบุรุษก็ช่างเถอะ แต่เนี่ยก็ต้องเป็นบุรุษที่มีเรื่องกับจักรพรรดิ

มีความแค้นอะไรหรือติดค้างอะไรกัน ใครก็ได้ช่วยยืนยัน
ให้เธอแน่ใจว่า ถ้าหากตายอยู่ที่นี้จะได้กลับไปยังยุคปัจจุบันหรือเปล่า
ถ้าเป็นแบบนั้นเธอจะไม่คืนรนอีก แต่จะเข้าวังไปชี้หน้าด่าจักรพรรดิ
ให้รู้แล้วรู้รอด แล้วนอนราบรอกกลับบ้าน

ฮวาซุนหลับตาพักผ่อน รู้สึกเย็นๆ ที่กัน เธอวงเล็กล้น
ขณะกำลังเคลิ้มๆ ในที่สุดก็ผล็อยหลับไป

“จิงหัว”

ระหว่างที่กำลังหลับสบาย เธอรู้สึกเหมือนได้ยินใครกำลังพูด

“กลับมาเถอะ จิงหัว”

ในยุคที่มันกึกกั่นเคลื่อนไหว แม้แต่ความอยากใส่กรอกแสม
ก็ยังฝังลึกขนาดนี้เชียวเธอ ฮวาซุนขยับปากดังจ๊ับๆ ที่หนึ่ง ภาพ
โฆษณาโทรทัศน์ชิ้นหนึ่งสมัยเธอยังเด็กปรากฏขึ้นในสมองรางๆ...

⁵ เขียนล้อจากประโยค บั้ว ฐานะต่ำด้อย เป็นเพียงบัณฑิตคนหนึ่ง ในบทประพันธ์
‘อารัมภบทหอเถิงหวัง’ ของหวังบั้ว กวีสมัยราชวงศ์ถัง